

heiskaset

Heiskasten sukulehti nro 1-2/2021

Sisältö

Puheenjohtajan tervehdys 3
Toimituksen palsta 4
Joulusanat 5
Hilja Augusta Heiskanen 6
Koronaevakko Asko Heiskanen 9
500 vuotta sukuhistoriaa 13
Näin löydät sukulaisistasi lehtijuttuja! 15
Heiskaset Viipurissa 17
Suomalaiset Venäjällä -tutkimus 18
Tuusniemen Heiskaset vuosisatojen saatossa 20
Omaishoitajuus 23
Mietteitä korona-aikana 25
Merkkipäiviä 27
Kasvun ihme -sarjakuva 28
Heiskasten sukuseura ja hallitus 29
Heiskas-tuotteet 30

Julkaisija: Heiskasten Sukuseura ry

Y-tunnus: 204431-3

Heiskaset-lehden toimitusneuvosto:

Hannu Heiskanen ja Perttu Kähäri

Vastaava päätoimittaja: Perttu Kähäri

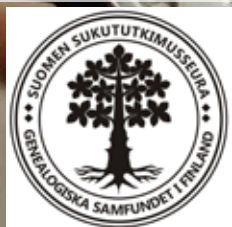
Taitto: Susan Wilander

Heiskaset-lehden tunnus: Toivo Heiskanen

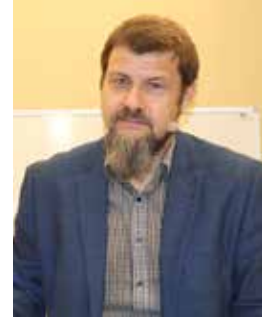
Kannen kuva: Aurinko

Kuva: Kuvia Suomesta / Roine Piirainen, markkinointitoimisto Tovari

Paino: Trinket, Helsinki

Puheenjohtajan tervehdys

Vuosi alkaa taas olla loppuillaan ja Heiskasten uusi hallitus on aloittanut toimintansa pitämällä jo kaksi Teams-kokousta. Pandemian aikana emme ole kokoontuneet livenä sitten alkuvuoden 2020, mutta ennen joulua on tarkoitus pitää vielä yksi kokous, jossa päästään näkemään toisiamme kasvokkain.

Myös seuran sukukokous pidettiin 25.9. poikkeuksellisesti Teams-kokouksena. Toki paikalla ei ollut mitään suuryleisöä, mutta ainakin tarjottiin mahdollisuus osallistua yhteiseen päätöksentekoon ja kuulemaan hallituksen tulevista suunnitelmista. Samalla valittiin uusi hallitus, jossa jatkaa valtaosa entisistä jäsenistä. Paikoistaan luopuivat Aino Laakso ja Tiina Reijonen, joita kiitän mitä lämpimimmän osallistumisesta hallitustyöskentelyyn. Uusina jäseninä hallitukseen valittiin Tuija Hauhia, joka otti taloudenhoitajan tehtävät hoitaakseen ja Emma Reijonen, josta tehtiin seuran sihteeri.

Ensi vuodelle hallitus on suunnitellut kesätapaamista, mikäli olosuhteet sen sallivat ja vuodelle 2023 kesäretkeä ulkomaille jonnekin lähialueelle.

Pitkäaikainen seuramme taloudenhoitaja Kauko Hotti jäi jo vuodenvaihteessa ansaitsemilleen ”eläkepäiville” ansiokkaasti hoitamaan toimista. Taloudenhoitajan tehtäviä hoiti tämän vuoden Tapani Pakarinen, jolta vastuu siirtyi uuden hallituksen myötä Tuija Hauhialle.

Toivotan kaikille lehtemme lukijoille mitä mainiota ja turvallisinta loppuvuotta!

Kotkassa marraskuussa 2021

Hannu Heiskanen
puheenjohtaja
Heiskasten sukuseura ry.

Toimituksen palsta

Tervetuloa lukemaan Heiskaset-lehteä!

Käsissäsi on tuorein Heiskaset-lehti, joka on sekä vuoden ensimmäinen että toinen numero. Lehteä on kovasti jo ehditty odottaakin ja se ilmestyy vasta nyt päätoimittajan työkiireiden vuoksi. Minulle korona-aika on tuonut mukanaan entistä tiiviimmän työtahdin ja pidemmät työpäivät. Ja sitä myötä vähemmän aikaa vapaaehtoistyöhön ja harrastuksiin.

Lehden osalta tähän tulee kuitenkin parannus ensi vuonna, koska hallitus nimitti viime kokouksessaan lehtemme taittajan Susan Wilanderin myös lehden toimitussihteeriksi. Susanilla on rautainen kokemus lehden teosta, mm. Maatiainen- ja Oulunkyläinen-lehtien päätoimittajana. Susanin avulla lehdestämme tulee varmasti entistä parempi ja ennen kaikkea se tulee ilmestymään ajallaan kahdesti vuodessa.

Ensi vuotta odotellessa kannattaa lukea lehtemme tämä numero. Mukana on taas paljon mielenkiintoisia juttuja. Hannu Heiskanen kertoo Heiskasista Venäjällä ja opastaa, kuinka löydämme sukulaisistamme lehtijuttuja. Suvun historiaa valottaa Kaija Heiskanen jutussaan Hilja Heiskasesta. Korona-aikakin on tässä lehdessä esillä: Orvokki Weckström ja Asko Heiskanen kirjaavat kokemuksiaan. Asko Heiskanen on esillä toisessakin jutussa, sillä häneltä on vastikään ilmestynyt uusi kirja, joka kertoo peräti 500 vuotta suvun historiaa. Voitto Heiskanen on lukenut kirjan ja esittelee sen meille. Vielä pitää mainita Paula Erama-Kuosmasen koskettava kuvaus arjestaan nyt jo edesmenneen isänsä omaishoitajana – asia, joka koskettaa meistä monia tavalla tai toisella.

Toivottavasti nämä hienot jutut toimivat innoituksena myös meille muille. Kirjoittakaa hyvät ystävät! Kirjoittakaa sukututkimuksetanne, kirjoittakaa muistoistanne ja kirjoittakaa arjestaan. Ne ovat kaikki kiinnostavia ja arvokkaita asioita, ja lehtemme kautta ne välittyvät muille kiinnostuneille. Samalla ne jäävät talteen jälkipolville, joille tarinoita ei ehkä tule muuten kerrottua tai jotka eivät osaa niitä meiltä vielä kysyä. Juttuja lehteen saa lähettää milloin vain!

Tämäkin lehti on syntynyt vapaaehtoisvoimin. Suurkiitos kaikille kirjoittajille ja lehtemme taittajalle! Ilman teitä meillä ei olisi tätä lehteä. Toivotan kaikille kirjoittajille ja lukijoille rauhallista ja turvallista joulua sekä hyvää uutta vuotta 2022!

Perttu Kähäri

Heiskaset-lehden päätoimittaja

Heiskaset-lehti

Seuraava lehti ilmestyy keväällä 2022. Aineistopäivä ilmoitetaan myöhemmin seuran kotisivuilla ja facebook-ryhmässä.

Aineistoa voi lähettää milloin tahansa päätoimittajalle: Perttu Kähäri, perttu.kahari@aalto.fi.

Kaikki sukuseuraan ja Heiskasiin liittyvä aineisto teksteineen ja kuvineen on tervetullutta. Varmistathan, että tekstien ja kuvien julkaisuun on lupa.

Joulusanat

Joulun odotus on yksi vuoden parhaista asioista. Sitä varten minulla on tänäkin jouluna Helsingin seurakuntien joulukalenteri, joka on kaunis ja yksinkertainen. Mikä tärkeintä, siinä on aina suuria viisauksia asussa, joka saa pohtimaan niitä.

Kalenteri aloitti kysymällä ”Vaellus on alkanut. Matkaisiko omaan kaupunkiinsa vai sieluunsa?” Kuinka hienosti sanottu! Tästä tulee heti joulun tarina mieleen ja miten Jeesus syntyi matkalla, suvun omassa kaupungissa. Tänä päivänä emme matkusta jouluna verotuksen vuoksi vaan tapaamaan perhettä ja sukua, kotikaupunkiin tai toisaalle. Siinä on mielestäni yksi joulun suuri rikkaus: se tuo meidät yhteen rakkaimpiemme kanssa, niiden jotka ovat meille kaikkein läheisimpiä. Mutta kalenteri kehottaa myös matkaamaan omaan sieluunsa. Hiljentyminen ja pohtiminen ovat yhtäläillä tärkeitä. Annetaan aikaa myös itsellemme ja otetaan joulun sanoma omaan sieluunne.

Eilen kalenteri kertoi minulle ”Asiat saa olla jouluna yhtä kesken kuin aina muulloinkin”. Siinäpä käytännöllinen viisaus! Meillä on kova tarve saada kaikki valmiiksi jouluksi, nekin asiat joita ei joulunviettoa varten tarvita. Jospa siis annetaan projektien valmistua vasta joulun jälkeen ja suursiivouksenkin voi hyvin siirtää tammikuulle. Käytetään säästynyt aika rauhoittumiseen ja yhdessäoloon. Soitetaan vaikka sille sukulaiselle, johon ei ole koskaan aikaa olla yhteydessä. Kysellään kuulumisia ja jutellaan lasten tai vanhempien kanssa. Tai mennään yhdessä ulos nauttimaan joulun valoista ja tunnelmasta.

Hyvää joulun odotusta kaikille!

Perttu Kähäri

Hilja Augusta Heiskanen

Kuvassa Hilja Heiskanen kasvattityttärensä Ruthin kanssa.

Hilja Augusta Heiskanen oli suomalainen Suomen Vapaakirkon lähetyssaarnaaja. Hän oli syntynyt 2.2.1866 Joroisissa Häyrylän talossa n:o 10. Vanhemmat olivat Albin Heiskanen 20.10.1839 ja Augusta Josefina Filander 31.5.1844. Albin oli lähtöisin Joroisten Katisenlahdesta, jossa hänen sukunsa omisti Heiskala-nimisen tilan (Heiskaset-sukukirja s.187 Harjurannan haara 3). Augusta Josefina vanhemmat olivat karvari Anders Filander Joroisista ja räätälintytär Margareta Elisabet Holopainen Leppävirralta.

Hilja Augustan perhe muutti joulukuussa 1871 Joensuuhun, jossa isä Albin oli saanut postiljoonin viran. Lapsia oli tuolloin kolme, Hiljan lisäksi Hilda Josefina 1868 ja Emil

Albin 1871. Vuonna 1879 perheeseen syntyi vielä Armas Oskar. Hilja Augusta muutti vuonna 1893 Joensuusta Lappeenrantaan.

Suomen vapaakirkon toimesta oli vuosituhannen lopulla perustettu Himalajan etelärinteille lastenkoti, koulu ja jopa teollinen kaanankudontalaitos. Tarkoitus oli ollut mennä Tiibetiin, mutta Dalai Laman hallitsema, syvästi buddhalainen Tiibet oli tuolloin täysin muusta maailmasta eristäytynyt alue, eikä sinne päästetty lainkaan ulkomaalaisia. Niinpä tukikohtia perustettiin alueille, joissa asui tiibetinsukuista kansoja – Sikkimin ja Bhutanin kuningaskuntiin sekä Ghoomin alueelle.

Naisten rooli oli vapaakirkossa vahva. Suomessa oli perustettu muun muassa lasten-

koteja orvoille ja turvakoteja prostituoiduille. Suurin osa naisevankelistoista oli kasvanut yläluokkaisissa perheissä ja huomattavan monet heistä olivat koulutukseltaan kansakoulunopettajia.

Hilja Heiskanen liittyi lähetystyöhön läheteeseen ryhmään joulukuussa 1898. Matkustettiin junalla Venäjän läpi Odessaan ja sieltä laivalla Konstantinopoliin, josta siirryttiin maitse Port Saidin satamaan. Laivamatka Sri Lankan kautta Kalkuttaan sujui järjestämällä muille matkustajille hengellisiä kokouksia. Kalkutassa ryhmä hajaantui. Heiskanen suuntasi matkansa kohti Baksaduria. Odotellessaan härkä- tai elefanttikyytiä tasangon yli Himalajan juurelle, hän näki ensimmäiset bhutanilaiset ihmiset. Hän kirjoitti Suomeen: Olen nähnyt bhutanilaisia täällä myymässä nahkoja – ja ajatella! Ovat aivan kuin Suomen ukkoja!

Jonkin ajan kuluttua Heiskanen siirtyi Länsi-Intiaan Gujaratin alueelle, jossa oli puhjennut nälänhätä. Sieltä hän raportoi Suomen Viikkolehdele:

Sydäntä särkevää oli hoitaa näitä pieniä raukkoja, jotka olivat kärsineet niin paljon. Kaikki olivat he poimitut kadulta mikä minikinisestä paikasta. Pieni poikanen löydettiin kadunlakaisijan rikkakorista, joka oli aiottu poltettavaksi.

Himalajalle palatessaan lähetystyöntekijät ottivat mukaansa 28 orpolasta. Heiskanen perusti heitä varten lastenkodin, jota alettiin kutsua ”Varpuspesäksi”. Tavoitteena oli kasvattaa orpolapsista hartaita kristittyjä, jotka aikuisina ryhtyisivät levittämään Jumalan sanaa. Ensin heidät piti vain opettaa lukemaan, ja sitä tarkoitusta varten Heiskanen perusti lastenkodin yhteyteen koulun. Siitä tuli nopeasti arvostettu oppilaitos, jonne tuli oppilaita kauempaakin. Koulussa opetettiin englantia ja se oli Ghoomin alueen ainoa koulu, jossa oli luokkia myös tytöille.

Vuosiksi 1906-1908 Hilja Heiskanen tuli

Teekuppi Kansallismuseon Yleisnograafisesta kokoelmasta VK4830:39.

Kerääjä Hilja Heiskasen mukaan ”ylhäiset” käyttivät posliinikuppeja, ja vieraisilla kuppia ei saanut juoda tyhjäksi, sillä se täytettiin heti uudelleen. Piknikeillä posliinikuppeja on voitu käyttää ilman kantta ja jalustaa. Myös munkit ovat käyttäneet posliinikuppeja, joista on juotu teetä myös seremonioiden aikana.

lomalle Suomeen yhdessä nepalilaissyntyisen kasvattityttärensä Ruthin, eli Skeeta Sharman, kanssa. Samalla hän hankki varoja lähetystyön toimintaan mm. esittelemällä seurakunnissa kentältä tuomaansa esineistöä. Ennen paluutaan Intiaan hän myi kokoelmansa. Muinaistieteellisen toimikunnan (nykyisin Museovirasto) intendentti A. O. Heikel pyysi häntä keräämään täydentävän kokoelman, joka saatiin museolle postitse Heiskasen dokumentoituina 1911. Se sisältää lähinnä tiibetiläisiä esineitä.

Ensimmäisen maailmansodan kynnyksellä Hilja Heiskanen matkusti Lontooseen, jossa hän suoritti kättilökurssin. Käytyään myös Suomessa hän lähti vuonna 1916 Yhdysvaltoihin, ja matkusti sieltä myöhemmin Japa-

nin ja Kiinan kautta takaisin Intiaan useiksi vuosiksi. Lopullisesti hän palasi kotimaahan vuonna 1930. Hän kuoli 1939 Rauhan piirisairaalassa Joutsenossa.

Hilja Heiskanen keräsi vuosien 1898 ja 1914 välisenä aikana kokoelman tiibetiläisiä, bhutanilaisia ja intialaisia esineitä, jotka hän myi Valtion historialliselle museolle (nykyisin Kansallismuseo). Heiskasen keräämä aineisto on Kulttuurien museon kokoelman tärkeä osa.

Teksti: Kaija Heiskanen

Lähteet: Wikipedia 30.9.2021

Pilvi Vainonen: Making Museum Collections: Missionary Hilja Heiskanen's Himalayan artefacts ojs.tsv.fi/index.php/StOrE/article/view/51552 viitattu 9.3.2016

Viesti Helsingin Diakonissalaitoksesta 3/2016

Warpuspesä 1913.

Koronaevakko Asko Heiskanen

kirjoittaa nyt Pusulassa, koska ei pääse kotiin Espanjan Mijasiin

Kirjailija Asko Heiskanen viettää ensimmäistä talveaan Suomessa neljäänkymmeneen vuoteen. Hän muutti Espanjan Mijasiin 1980 ja on sen jälkeen talvehtinut Espanjassa. Kesät ovat kuluneet Pusulassa satavuotiaassa vanhassa hirsitorpassa.

Asko Heiskanen on julkaissut 7 runokoelmaa ja 14 proosateosta sekä toimittanut 8 erikoisjulkaisua. Tuotanto on mittava. Suurin osa kirjoista on syntynyt Espanjan aurin gon alla. Viimeisimmät kirjat, runokokoelma

na olemisiin. Ehkäpä vaatetukseni on ollut vähän puutteellinen. Pimeys on ollut haitallisempaa. Päivä loppuu aina kesken. Andalus siassa joulunakin päivä on lähes 10-tuntinen.

Vietimme aika suomalaisen joulun. Niin olemme tehneet Espanjassakin. Ehkä niitä herkullisia suomalaisia laatikoita tuli syötyä täällä enemmän kuin Espanjassa. Nykyisin sielläkin saa jo lähes kaikkea sitä, mitä Suomen jouluun kuuluu. Täällä kaipaisin kuitenkin enemmän maksa- ym pateita sekä

Erakon itku sekä tarinakokoelma, Pakisen ovat syntyneet Pusulassa koronaevakossa.

Joulun vietin poikani Panun ja tyttäreni Kirsin perheen kanssa metsätorpassa kaudista valkeaa joulua ihailen. Minä muistelen, että olisin joskus 1980-luvulla ollut viimeksi talvella ja jouluna Suomessa. Onhan täällä kylmempää kuin Espanjassa tähän aikaan. Ilman viileys on pakottanut lyhyempiin ulko-

pikku pasteijoita, jotka Espanjan jouluumme ovat kuuluneet. Syntyperäisten andalusialaisten joulupöytä on hyvin kalapitoinen erilaisine äyriäisineen. Useimmat korvaavat kinkun kalkkunalla. Ateriaan kuuluu heillä kyllä myös ohuen ohuiksi leikatut Jamon Serrano-kinkkusiivut juustovalikoiman kera ja tietysti makeaakin makeammat leivokset.

Minulla on ollut jo kauan mielessä toive,

että pääsisin vielä kerran viettämään Valkoisen Joulun Suomessa torpalla. Nyt se tuli kuin itsestään. Tottahan siellä Espajassa olisi miellyttävämmät talvikelit kuin täällä, mutta kylmiä sielläkin talvet ovat asunnoissa, joissa ei ole keskuslämmityksiä eikä kaksinkertaisia ikkunoita.

Minä en ikäniäkään vuoksi halunnut riskeerata ja lähteä pois täältä Pusulan Hattulasta, jossa olen parhaassa turvassa viruksilta ja vilskeeltä. Tällä hetkellä kaipaen puutarhan antimia. Siellä kypsyvät parhailaan appelsiinit ja sitruunat sekä mandariinit, joita siellä nimitetään clementiineiksi. Mutta onneksi puutarha on hyvässä hoidossa. Puutarhaa nyt hoitava vanha ystävä Lazaro käyttää kyllä puutarhan antimet poissaolon aikana parempiin suihin.

Tämä talvi on ollut mahtavan kaunis ja osittain aurinkoinenkin. Aivan unelmatalvi näin Etelä Suomen mittapuun mukaan. Nauttinut olen tästä kokemuksestani suunnattomasti.

Sukkulointia suvussa JÄPPILÄN HEISKALA

Kun lapsena vierailin Savossa isäni syntymäsijoilla, oli kesäni täynnä sukulaisia. Setiä ja tätejä minulle siunaantui Varkaudesta ja Pieksänmäeltä ja ennen muuta Jäppilästä, jossa sijaitsi isäni synnyinpaikka Jäppilän Sakonkylän Heiskalassa Hietakylän tien varressa sijaitsevassa maalaistalossa. Virallisesti kylän nimi on nyt Kukkola, mutta isäni nimitti kyläänsä Sakonkyläksi ja sillä nimellä minä kylän tunnen. Sakonkylästä löytyivät Heiskalan lisäksi sukulaiset Sivolat, Nyssölät ja Sormulat ja etäänpä Kotamäestä setäni Lassin maalaistalo, jossa kolme serkkuaani asuivat.

Joka puolella olin serkku Keski-Suomesta, jolle näytettiin paikkoja, missä isä oli levitellyt permilankojaan talvisille riekkoille,

tai käynyt onkimassa mustia ahvenia suolammesta tai seilaillut liikkuvalla saarella heinäniityn keskellä. Tiesin myös, missä Ahven-Kaitalla oli serkkupoikien vene ja missä Särk-Kaitalla kannatti onkia.

Siellä sain tutustua myös Niinisen kirkkoveitseen järveen ja sen ihanaan valkohiekaiseen uimarantaan Heiskalan lähellä. Sieltä oli aikoinaan lastattu Heiskalan metsien tukit Iisveden sahalle vietäviin tukkilauttoihin. Siihen aikaan tunsin hyvin kaikki Etelä-Savon talot ja korttelit, minne isäni sisarukset jälkeläisineen olivat kulkeutuneet.

Heiskalaa isännöi siihen aikaan isän vanhempi veli Eemeli Hilmansa kanssa. Serkkuni Tauno oli oppaanamme, kun tutkimme suuren navetan salaisuudet ja mustan riihen nokiset pelottavan pimeät nurkat. Pihakai-vo oli pohjattoman syvä ja siellä asui silloin näkki, jota ei saanut kurkkia. Näin vanhemmat varjelivat lapsiaan kaivoon putoamiselta. Taunon pienemmät sisarukset Teemu ja Saini yrittivät pysyä perässämme.

Isän isäni Ville Heiskanen oli syntynyt aikoinaan naapurikylän, Huhtimäen Heiskalassa jo vuonna 1861 ja asunut kai myös Joroisissa sekä Suonenjoella ennen kuin oli palannut takaisin kotipitäjäänsä. Isäni suku on siis tuttu, mutta isäni äidistä tietoni ulottuvat vain hänen mummiinsa asti. Sen tiedän kuitenkin, että hän oli hyvin harras uskovainen, joka kasvatti lapsensakin Herran nuhteessa ja kuuliaisuudessa.

Iso-äitini, Wanha Äiti, niinkuin häntä kutsuttiin, oli Wilhelmiina Häyrynen, joka syntyi Askon päivänä syyskuussa vuonna 1859 Jäppilässä. Sen kertoo Heiskasten sukukirja. Kirkon arkistot kertovat hänen syntyneen jo saman vuoden alussa, tammi-kuun kuudentenatoista päivänä Suontientaipaleella Jäppilässä. Hän kuoli vuonna 1934 Jäppilän Heiskalassa neljä kuukautta ennen syntymääni. Kumpakaan isovanhempaani en siis ehtinyt koskaan näkemään.

Lapsia perheeseen syntyi kaikkiaan yhdeksän, joista nuorin Eetu oli isäni. Hän syntyi Sakonkylän Heiskalassa vuonna 1905, Venäjän Tsaari Nikolai toisen hallitessa Suomen Suuriruhtinaskuntaa. Sekä Ville, että hänen Miinansa, isäni vanhemmat, ovat molemmat haudattu Jäppilän kirkonkylän hautausmaalle.

HEISKASET JA HÄYRISET

Joroisten Koskenhovin entisinä omistajina on mainittu sekä Häyrysten että Heiskasten suvut. Isoäitini kuuluu Häyristen suvun Haukivuoren sukuhaaraan, jota sukuseura selvittelee parhaillaan. Tiedon kertoi Häyristen sukuseuran puheenjohtaja Kristiina Häyrinen.

Jotain yhteistä näillä suvuilla täytyy olla muutenkin, sillä Joroisten Heiskasten yhtenä esi-isänä pidetty Hoviniemen kartanon lampuoti, Pekka Heiskanenkin on syntynyt Joroisten Kerisalon kylän Häyrilässä. Sehän oli entinen Heiskala ja siis nykyinen Koskenhovi, jonka oli ostanut Lassi Heiskaselta Mikko Häyrinen. Tilan hinta oli 60 taaleria sekä elatus ja kunniallinen haudaus myyjän äidille. Sen kertoo Joroisten historia.

YHTÄ SUKUA EDELLEEN JA TARINA JATKUU

Karttulan Soleikossa vietettiin vuonna 2019 elokuuisena viikonloppuna perinteellisiä sadonkorjuufestivaaleja 21. kertaa. Aurinkokin helli festariväkeä. Viime kesän Festivaalit jouduttiin peruuttamaan koronan vuoksi ja isäntäväki joutui kovaan urakkaan pienellä porukalla. Festivaalit syntyivät aikoinaan, kun Soleikon isäntäpari Kirsti ja veljeni Urpo Heiskanen istutti entiselle perunapellolle yli 400 mustaviinimarjapensasta. Punaisia viinimarja- ja karviaismarjapensaita oli tilalla jo ennestään.

Kun oltiin koolla suvun kesken, niin olin koonnut heitä varten tarinoita menneiden sukupolvien edesottamuksista, elämän kohtaloista, kommelluksista ja koettelemuksistaakin. Kiitollista ja uteliasta kuulijakuntaa tuntui sukujuttujen kuuleminen kiinnostavan. Sukutarinoiden jatkumo kasvaa sukupolvien myötä, jos niitä hoksataan kertoilla aina uusille kuulijoille viihteeksi ja vinkiksi siitä, että elettiin sitä ennenkin, joskus hyvinkin eläväisesti ja värikkäästikin.

Minä itse olen yksi Heiskanen savolaisten Heiskasten suuressa suvussa. Olen ollut sitä jo ainakin 15 ellei jopa 20 sukupolven ajan. Sinä aikana sukuumme on tullut koko ajan saman verran uutta verta, vaimoja, äitejä ja mummeja, kukin omasta suvustaan lähtöisin. Niin ainakin uskotaan.

Ehei, jos katsotaan tarkemmin, niin eihän se ole totta. Minun mummini, siis isäni äiti oli Wilhelmiina Häyrynen, jonka äiti oli Ulriikka Tuomanen. Mutta mummini mummi olikin sitten jo Maria Heiskanen. Toinen mummini, äitini äiti oli taas Elin Kauppinen, jonka äiti oli Stina Rönkkö. Stinan äiti oli Anna Roth, mutta Annan äiti oli taas Anna Heiskanen. Siis toisenkin mummini mummin äiti oli syntyjään Heiskanen.

Sikiäviä ovat siis olleet Heiskasten geenit. En usko, että Savosta, eikä kai koko Suomen maasta löydy ainoakaan ihmistä, joka ei sisällään kantaisi sukumme geneejiä. Me voittamme Sursillitkin. Ei siis ihme, että kaiteelliset naapurit mollaavat, että ”Heiskasia on helvettikin puolillaan”.

SUKUNI

Sukumme kuuluu Heiskasten suvussa Syvänsin 2. sukuhaaraan ja olemme siis Matti Heiskasen s. 1715 sukuhaaraa. Syvänsin sukuhaarojen kantaisä on Visa Rekonpoika Heiskanen, s. 1561, jonka serkkunsa Tahvo Laurinpoika Heiskanen oli tappanut lyömäl-

lä vuonna 1578. Se oli sitä aikaa, kun Pohjois-Savoa vielä asutettiin kuningas Kustaa Vaasan käskyllä Klemetti-kirjurin toimesta. Etelä-Savossa oli silloin jo asutusta, niinpä Joroisissakin.

ISÄN PUOLEN SUKU: HEISKASET

Ville Heiskanen, isoisäni 28.4.1861
Aatami Heiskanen, Villen isä 15.12.1820
Ulriikka Oksman, Villen äiti 24.5.1827
Matti Heiskanen s.1715, Hän on 2, Syvänsin sukuhaaran ensimmäinen esi-isä
Visa Grelsinpoika Heiskanen, Hän on Syvänsin sukuhaarojen kantaisä Juvan Joroisista. Hänet tappoi serkkunsa Tahvo Heiskanen vuonna 1578.
Pekka Heiskanen, Hovilan kartanon lampuotti vuosina 1706-1710
Reko Grells Gregorius Heiskanen, Koskenhovin omistaja vuonna 1541
Visa Grellsinpoika Heiskanen, Koskenhovin omistaja vuonna 1561
Lassi Heiskanen, Visan kanssa Koskenhovin isäntä myös vuonna 1561
Grells Visanpoika Heiskanen, Koskenhovin omistaja 1594-1635
Lassi Grellsinpoika Heiskanen, Koskenhovin omistaja 1640-luvulle asti
Wilhelmiina Häyrynen isoäitini 16.1.1859 tai 6.9.1859
Mikko Häyrynen, Koskenhovin uusi omistaja 1640-luvun alussa
Johan Petter Häyrynen, isoäidin isä 28.7.1835. Häyristen Haukivuoren sukuhaaraan kuuluva esi-isämme
Ulriikka Tuomanen, isoäidin äiti
Johan Häyrynen, isoäidin ukki
Maria Heiskanen, isoäidin mummi
Eetu Herman Heiskanen, isäni 17.6.1905
Lyydia, isän sisko 29.1.1882
Hilda, isän sisko 14.12.1884
Miina, isän sisko 27.1.1887
Elin Maria, isän sisko 3.1.1889

Lauri, isän veli 16.9.1892
Vilho, isän veli 9.7.1896
Eemil, isän veli 26.11.1899 Heiskalan isäntä
Hilma Heiskanen, Eemilin vaimo 5.3.1906
Tauno, Teemu ja Saini, heidän lapsiaan

LISÄTIETOJA SUVUSTA

Asko Heiskanen: Eetu Heiskasen Talvisota, sotapäiväkirjat
Asko Heiskanen: Eetu Heiskasen Jatkosota, sotapäiväkirjat
Liisa Kinnunen: Markkinapallosta se alkoi, romaani Irja ja Eetu Heiskasen päiväkirjojen ja kirjeiden pohjalta

LÄHTEET

Heiskasten Sukuseura, Kirjat ja lehdet
Teemu Heiskanen, Haastattelu
Urpo Heiskanen, Sukutietojen keruu
Häyristen Sukuseura, Kristiina Häyrynen
Varkauden urheiluseurat, ”Urheilun jäljet”-sivusto

500 vuotta sukuhistoriaa

Asko Heiskanen

Suku suuri ja taival pitkä

Kuva: "SUKUPUU"
Panu Heiskanen

Asko Heiskanen on ahertanut toistakymmentä vuotta sukukirjansa parissa. Hän viettää talvet Andalusiassa ulkosuomalaisena kirjailijana ja kauniit Suomen kesät Pusulan Hattulan metsätorpassa metsäsuomalaisena.

Kirjan alaotsikko on 330 kilometriä ja 540 vuotta. Kirja kuvaa Askon suvun ja Heiskasten Syvänsin 2. -sukuhaaran vaellusta läpi historian melskeiden vuodesta 1475

nykypäivään 2021 asti.

Kirjassa on 17 päähenkilöä, joista kustakin on oma lukunsa. Henkilökohtaisten tapahtumien ohella kussakin luvussa kerrotaan ympäröivän maailman tapahtumista niin Venäjän, Ruotsi-Suomen kuin Suomenkin kannalta. Lisäksi kerrotaan tärkeistä tapahtumista ympäri maailman.

Ohessa on poimintoja joidenkin päähenkilöiden tapahtumista kotiseudulla:

- Karujakin asioita tapahtui; 1535 syntynyt Visa sai surmansa, kun kateellinen Tahvo serkku surmasi hänet. Seurauksena rikoksesta oli sakko.
- Reko Visanpojasta tuli ensimmäinen ratsutilallinen. Rekon poika Lauri joutui kuitenkin luopumaan ratsutilastaan.
- Kerisalon Hoviniemen säterikartanoa hoitivat lampuotina Pekka, Juho ja Pekka. Suurina kuolonvuosina Matti Pekanpoika sai hyvänä metsämiehenä perheelleen ruokaa vaihteluksi olkien, petäjän kuoren ja nokkosien lisäksi.
- Matti Matinpojan aikaan Venäjän rajan siirtyminen lopetti Lappeenrannan markkinoilla käynnin ja siirsi käynnin ensin Loviisaan ja myöhemmin Mikkeeliin. Ostosmatkoilla oli mittaa Joroisista. Matti Matinpojan poika Matti oppi juomaan kahvia, jota sai kalliisti verotettuna Mikkelistä.
- Heikistä tuli Venäjän Tsaarin alamainen. Suomi sai takaisin Karjalan kannaksen.
- Aatusta tuli Heiskalan isäntä. Heiskala toimi kestikievarina ja tilalle rakennettiin tuulimylly. Ville oli seuraava isäntä ja suurperheen isä, lapsia oli 9. Eemelistä tuli uusi isäntä Sakonkylän Heiskalaan. Eetu oli Villen nuorin poika, joka pistettiin opiskelemaan herraksi ja valmistui aikanaan metsänhoitajaksi. Neljäsataavuotinen talonpojan taival päättyi. Eetu oli rintamalla talvisodassa, jatkosodassa ja Lapin sodassa.
- Asko innostui kunnallispolitiikkaan ja puoluepolitiikkaankin. Lopulta Asko kylästyi ja muutti Andalusiaan rakentamaan uutta kotia ja rupesi kirjailijaksi. Panu syntyi Klaukkalassa, ja kävi koulunsa siellä, mutta muutti sitten Espanjaan.

Seuraavassa on kunkin isännän aikaisia Ruotsi-Suomen, Venäjän, Suomen ja maailman tapahtumia:

- Kantaisä: Kalmarin unioni, Savon linna, Viipurin pamaus, Leonardo Da Vinci.
- Reko: Mikael Agrigola, Luther.
- Visa: Musta surma, William Shakespeare, Miguel Cervantes, ABC-Kirja.
- Reko: Pieni jääkausi.
- Lauri: Nuijasota hopeavero.
- Pekka: 30 vuotinen sota, noitavainot.
- Juho: Yliopisto Turkuun, Ruotsillekin siirtomaa Afrikasta.
- Pekka: Pieni jääkausi jatkui, Tanskan salmet jäättyivät, Ruotsi menetti Afrikan siirtomaansa Tanskalle.
- Matti: Ranskan vallankumous, Suuret katovuodet.
- Matti: Venäjänraja siirtyi eteläiselle Saimaalle.
- Matti: Turussa määrättiin kuninkaan vierailua ajatelle talojen kadunpuoleiset sivut maalattavaksi punamulla, kahvi tuli Suomeen.
- Heikki: Satoi mustaa lunta. Islannissa koko vuori räjähti suuressa tulivuorenpurkauksessa. Koko Suomi Venäjään.
- Aatu: Suuriruhtinas Aleksanteri I oli suomalaisille suosiollinen.
- Ville: Suomi sai oman rahan, markan. Amerikassa puhkesi sisällissota.
- Eetu: Kieltolaki loppui. Sodat.
- Asko: Sputnik 1, Explorer 1 tekokuut. Kekkonen.
- Panu: Euroopan unioni Euro.

Kirjan lopussa on Askon runoja, muun muassa Sukujuhlat peruttu.

Teksti: Voitto Heiskanen

Asko Heiskasen sukukirja: Suku suuri ja taival pitkä, 84 sivua, A4 -koko. Kirjan hinta 20 €, tiedustelut: asko_heiskanen@hotmail.com.

Näin löydät sukulaisistasi lehtijuttuja!

Kansalliskirjasto on avannut aikojen alusta aina 31.12.1939 mennessä julkaistujen digitoitujen lehtijuttujen hakurin osoitteessa: <https://digi.kansalliskirjasto.fi/etusivu>. Digitoiduista aineistoista on mielenkiintoista hakea erilaisilla muuttujilla vaikkapa omien sukulaistensa tai kenen tahansa henkilön tai paikan mukaan kirjoitettuja lehtijuttuja. Tekoälyyn perustuvalla sanahauulla on mahdollisuus selata uskomaton määrä aineistoa yhdellä kertaa. Joskus tekoäly tekee tepposensa, eikä tunnista asioita aivan oikein, mutta valtaosa toimii kuitenkin moitteettomasti.

Itse etsiskelin esimerkiksi isoisäni sedän (kasvatti-isä) Davis ”Taavetti” Heiskasen nimellä tietoja. Sopivilla muuttujilla sain sattumia, eli ”matchoja” kolmisen sataa, joista vajaa puolet koski kyseistä henkilöä. Sattumien suuri määrä johtuu hänen henkilökäälän yrityksensä vuonna 1925 tekemästä konkurssista, jonka käsittelyn vaiheista on juttua jutun perään. Itse en tähän mennessä tiennyt tarkalleen miksi menestynyt liikemies ja kansalaisaktiivi omaisuutensa aikanaan menetti.

Toki muutakin mielenkiintoista aineistoa hänestä ja hänen perheestään putkahteli esiin. Entisaikoina lehtiin laitettiin juttuja ja ilmoituksia huomattavasti yksityiskohtaisemmista asioista kuin nykyisin. Enpä tiennytkään, että hänen poikansa Taavetti Jr. oli mm. Viipurin Suojeluskunnassa kersanttina ja isäukko itse rauhanyhdistyksen jäsenenä! Myös osuuskauppatoimintaan David osallistui, toimien Rajaseudun osuuskaupan Terijoen Kellomäen myymälähallinnossa 1910-luvulla. David muutti perheineen Terijoelta Viipuriin vuonna 1921 siirtäen myös liiketoimintansa sinne.

Alla joitain esimerkkejä hakutuloksista:

Pietarissa ilmestynvä Inkeri-lehti: 01.02.1908 no 10 (useita kuukausia toistuva ilmoitus).

Terijoki-lehti: 24.02.1909 no 16, 27.02.1909 no 17.

David perusti Jalkine- ja nahkakauppaliikkeen Terijoen Kellomäelle 1915
Registeringstidning för varumärken:
01.01.1915 no 566.

Osuustolminta.

— Osuuskannat. Talollinen Juhana Tiittainen y. m. ovat anoneet vahvistusta Jaakkiman pitäjän Kummolan kylässä perustetun „Kummolan mähk- ja sahaseurustuman“ sääntöehdotukselle.

— Rajaseudun osuustalpan r. l. yleisessä kokouksessa t. k. 25 p:nä valittiin osuustalpan hallintoon wafinaiseksi hra Wille Mannonen ja varalle hra Raarlo Mäntä. Kellomäen myhmalän hallintoon valittiin seuraaviksi henkilöt: **David Heiskanen**, Heikki Jalki, Georg Siimeon, Armas Seppänen ja Matti Riiski. Kun osuustalpan jäsenistöön kuuluu noin 15% menäläisiä päätettiin kehottaa menäläisiä jäseniä valitsemaan myhmalähallintoihin keskuudesta 2 jäsentä. Sovuutettiin ohjesäännöt myhmalähallintoja warten. Ewästiettiin edustajakokoukseen menijää, jolloin yleensä asetettiin E. O. R:n hallintoneuvoston pönisien kannalle.

Konkurssi-huutokauppa

Kenkä- ja nahkakauppias **David Heiskanen** konkurssipesälle kuuluva kaupparasto käsittävi valmiita ja puoli-valmiita nahkatuotteita, käsineitä, erilaisia kenkiä ja suutarintarpeita y.m., y.m. sekä pesille kuuluva puotikalusto kokonaisuudessaan kuin myös osissa myydään julkisella huutokaupalla itse paikan päällä liikkeen huoneustossa Viipurissa talossa N:o 8 Pietarinkadun varrella kuluvan maaliskuun 30 päivänä kello 1 ip. Ostotarjontaisia voidaan sitä ennen tehdä pesän uskotulle miehille. Ostotarjontaisien hyväksymisestä tai hyökkämisestä kuin myös maksuehdoista päättää huutokauppapäivänä kello 1.30 ip. kokoontuva velkojainkokous.

Ragnar Gräsbeck,	Jonas Jakobson.
Varatuomari,	Varatuomari.
Viipuri.	Viipuri.
Pesän uskotut miehet. 3162	

Karjala-lehti: 15.03.1925 no 74

Työ-lehti: 29.05.1913 no 121.

Sääntöön sk.

Sktaan liittyneet: Sarjanoja, Tolvo pvm. 10. 5. 23. **Heiskanen, David**, pvm. 19. 6. 23. Hakkarainen, Väinö pvm 8. 7. 23. Paakkinen, Artturi pvm. 22. 7. 23. sekä asevelvollisuutensa suorittamaan jälleen ilmoittautunut: Viikko, Eero; Kaipainen, Hugo ja Halli, Juho pvm. 10. 7. 23.

Sksta eronneet paikkakunnalta poisuuton takia: K.k. päällikkö sk. väpeli Harjula, Väinö ja sk. kersantti Aalto, Pekka pvm. 1. 8. 23.

Väänänen, Paikallispäällikkö.

Kannaksen vartio-lehti: Viipurin suojeluskuntapiirin tiedonantolehti 01.09.1923 no 9.

Tuomio tästä kaupungista olevan kenkäkauppias **David Heiskanen** konkurssissa julistetaan Viipurin kaupungin Raastuvanoikeudessa maanantaina 3 päivänä elokuuta 1925 kello yksi päivällä. Viipurissa, 8 päivänä kesäkuuta 1925.

Raastuvanoikeuden puolesta:
V. J. Malmberg,
5772 v. t.

Suomen Virallinen Lehti: 04.07.1925 no 150

Kihlauksensa ovat julkaisseet rva Johanna Kokkonen Viipurista ja liikemies **David Heiskanen** Tuusniemeltä.

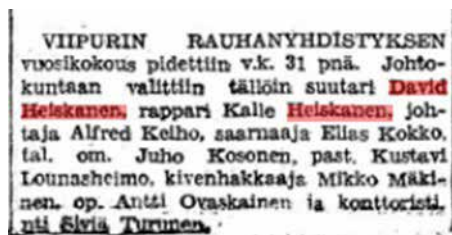
David meni uudelleen kihloihin, ensimmäisen vaimon kuoltua maaliskuussa 1926.
Karjala-lehti 16.12.1926 no 342.

Seurakuntain uutisia.

Kuulutettuja.

Pohj. suom. seurak.: vanginvart. Leija Kaitala ja nti Aili Katriina Kettunen, sähkötekniikko Emil Lehtola ja nti Tyyne Maria Koskela, asemamies Jalmari Martti Lehtonen ja nti Maritta Rakel Alen, kauppatkust. **David Heiskanen** ja nti Tyyne Anna Sipilä, maalari Johannes

Poika kauppatkustaja David Jr. seurasi isäänsä muutaman vuoden kuluttua. Iltalehti: 22.10.1929 no 245.

Karjala-lehti: 04.02.1933 no 33

Osoitekalentereista saa selville henkilöiden asuinpaikat. Heiskasia asui Viipurissa kyseisenä aikana peräti 69 ruokakuntaa. Kannattaa käydä kokeilemassa kyseistä hakuria. paljon mielenkiintoista tietoa löytyy.

Heiskaset Viipurissa

Viipurin kaupungin osoitekalenterin ja liikehakemiston mukaan Heiskasia asui 01.01.1936 Viipurissa melkoinen joukko. Kaikkiaan 69 henkilön osoitteet on listattu kyseiseen luetteloon. Samassa osoitteessa saattoi tietysti asua useita Heiskasia. Näin ollen on arvioitava, että jos kussakin osoitteessa asuisi vaikka kolme Heiskasta, heidän kokonaismääränsä olisi noin kaksisataa! Viipurissa oli tuohon aikaan asukkaita n. 65 000.

Heiskanen, Aapeli, työm., Jytillä, T:mi Hallenbergin talo.
— Aino, rva, Vallirinne 16 as. 3.
— Aleksander, maalari, Purjek. 1 as. 6. Kä.
— Anna M., rva, Heiskanen talo. Ts.
— Anna O., rva, Rajak 36. Ko.
— Anna, hieroja, Kannaksenk. 11 as. 5.
— Anna, rva, Kannaksentie, Oy. Kelkkala.
— Armas, kontt., Vallirinne 16 A 3.
— August, työm., Rajak 36.
— August, työnjoht., Sotilask. 16 as. 3, p. 24 74.
— Bertta, rva, Kiveliönk. Th. Heiskanen talo.
— David, suutari, Maantienk. 18 as. 2.
— Fero, lämm., Juusteenink. 1 as. 2.
— Eino, puutarhuri, Kiveliönk. Th. Heiskanen talo.
— Elin, rva, Myllysaarenk. 8 as. 7.
— Ellen, farmas., Kolmikulma 1 C 42.
— Elma, kauppa-apul., Suurik. 8 as. 3.
— Emil, kauppa-apul., Sammonk. 33 as. 6.
— Emmi, rva, Mallask. 12 as. 3.
— Eva, rva, Värälänk. Th. Heiskanen talo.
— Fabian, autonkulj., Yhteiskoulunk. 53 as. 8.
— Fanni, rva, Torkkelink. 7 B 7.

Heiskanen, Aapeli, työm., Jytillä, T:mi Hallenbergin talo.
— Aino, rva, Vallirinne 16 as. 3.
— Aleksander, maalari, Purjek. 1 as. 6. Kä.
— Anna M., rva, Heiskanen talo. Ts.
— Anna O., rva, Rajak 36. Ko.
— Anna, hieroja, Kannaksenk. 11 as. 5.
— Anna, rva, Kannaksentie, Oy. Kelkkala.
— Armas, kontt., Vallirinne 16 A 3.
— August, työm., Rajak 36.
— August, työnjoht., Sotilask. 16 as. 3, p. 24 74.
— Bertta, rva, Kiveliönk. Th. Heiskanen talo.
— David, suutari, Maantienk. 18 as. 2.

Viipurin kaupungin osoitekalenteri ja liikehakemisto 01.01.1936.

Hyviä matcheja!

Hannu Heiskanen
sukututkimusvastaava
Heiskasten sukuseura ry.

Heiskanen, Gustava, työl., Nurmik. 19. Ke.
— Helmi M., rva, Yhteiskoulunk. 53 as. 8.
— Helmi, työl., Mallask. 14 as. 32.
— Hilda M., torikaupp., Juusteenink. 1 as. 2.
— Hiskias, työm., Ludvigink. 9. Kg.
— Ida L., rva, Vahtitornink. 29.
— Impi E., rva, Rajak. 105 as. 3. Kg.
— Imre N. R., hra, Eeronk. 4. Kg.
— Irja, T. T., liikeapul., Suurik. 8 as. 3.
— Jaakob, maalari, Mallask. 12 as. 8, p. 22 09.
— Jenny, diakon., Diakonissalaitos. Sn.
— Johan S., leipuri, Ayräpäänk. 8 as. 3.
— Johanna, työl., Anteronk. 5. Ta.
— Johanna, rva, Maantienk. 18 as. 2. So.
— Juho, muurari, Kannaksentie, Oy. Kelkkala.
— Kalle, suutari, Kullervonk. 43 as. 4.
— Kalle H., muurari, Värälänk. Th. oma talo.
— Kalle H., muurari, Tasak. 2 as. 2. Ko.
— Kerttu, liikeapul., Mökkikuja 16. So.
— Kerttu M., rva, Pohjolank. 12 as. 2.
— Lauri, seppä, Varjotie 1 as. 8. V.V.
— Leena, rva, Kiveliönk. Tr. oma talo.
— Liisa, pesijä, Ludvigink. 34. Kg.
— Lydia, rva, Eeronk. 4. Kg.
— Lyyli, M., liikeapul., Sammonk. 33 as. 0.
— Lyyli, pesijä, Luostarink. 8 as. 2.
— Maria, leipuri, Kivisillantie 1 as. 5. So.
— Martta, rva, Purjek. 1 as. 6. Kä.
— Matilda, rva, Anteronk. 13. Ta.
— Matilda, rva, Mallask. 12 as. 8.
— Mikko, muurari, Brahenk. 6 as. 3.
— Nillo, muurari, Eeronk. 4. Kg.
— Olli, työm., Anteronk. 13. Ta.
— Otto V., työm., Rajak. 105 as. 2. Kg.
— Otto, pannuseppä, Kolmikulma 1 C 42.
— Pekka V., rautatiel., Maununk. 4 as. 19.
— Siiri, hieroja, Talikkalank. 30 a.
— Siiri S., rva, Sotilask. 16 as. 3.
— Tauno F., liikeapul., Kannaksenk. 15 as. 4.
— Toivo A., asemam., Ts. oma talo.
— Ulriikka, rva, Kolmikulma 1 C 42.
— Vilhelm, vetlämm., Myllysaarenk. 8. Pp.
— Vilhelmiina, lääninrehlestraattori, Kullervonkatu 1 as. 7, puh. 7 67.
— Vilho, hra, Anteronk. 13. Ta.
— Väinö, ovenvart., Vahtitornink. 29.
— Toivo H., koneenkäytt., Mallask. 12 as. 3.
— Yrjö, kontt., Kolmikulma 1 C 42.
— Yrjö A. J., lääkäri, Pohjolank. 12 A 2, puh. 6 74.

Lähde:

<https://digi.kansalliskirjasto.fi/aikakausi/binding/1262787?term=Heiskasen&term=David&page=110>

Suomalaiset Venäjällä -tutkimus

Kansallisarkisto on aloittanut suomalaisten kohtaloita Venäjällä ja Neuvostoliitossa 1917-64 selvittävän tutkimuksen. Kyseinen tutkimusaihe on herättänyt yleisössä suurta kiinnostusta aiheen tutkimattomuuden vuoksi.

Tutkimuskohteista suurimmat ryhmät muodostavat suomalaiset punapakolaiset, joita siirtyi Neuvosto-Venäjälle sisällissodan loppupuolella ja sen jälkeen noin 10 000 - 13 000 henkeä. Toinen ryhmä on amerikansuomalaiset, joita matkusti 1930-luvulla Neuvostoliittoon 5 000 - 7 000 henkeä. Kolmas suurempi ryhmä on loikkarit, joita uskotaan siirtyneen Neuvostoliittoon noin 15 000 - 20 000 henkeä. Lapuan liikkeen paine suomalaisten kommunistien vainoamisessa vaikutti suuresti jälkimmäisen ryhmän ratkaisuihin.

Sitten on ryhmä, joka minua itseäni kiinnostaa kaikkein eniten, eli ne Suomen suuriruhtinaskunnan kansalaiset, jotka jäivät rajan sulkeutumisen jälkeen Vennään puolelle. Näitä ihmisiäkin oli useita tuhansia. Mainittakoon, että Isä aurinkoisen, eli Neuvostoliiton johtajan Josif Stalinin kesällä 1937 aloittama suuri terrori harvensi suomalaisia merkittävästi. On arveltu, että 11 000 - 20 000 suomalaista kohtasi matkansa pään näissä puhdistuksissa.

Hesarissa 8.2.2021 julkaistun jutun innoittamana päätin minäkin kantaa korteni kekoon. Suvussamme on jäänyt arvoituksiksi isoisäni sedän perhe, joka asusteli Pietarissa vuosisadan vaihteen molemmin puolin. Tuusniemeläissyntyinen suutari Erik Johan Heiskanen muutti Pietarin Marian suomalaiseen seurakuntaan 28.10.1890. Siellä hän avioitui kuukauden kuluttua savonlinnalaislähtöisen Hilda Josefina Saukkosen kanssa. Vuosina 1897-1906 perhe asui Terijoella,

Savonlinnassa ja Viipurissa, mutta muutti takaisin Pietariin 23.10.1906. Perheeseen on syntynyt ainakin kaksi lasta: Toivo Eero 26.11.1897 Viipurissa ja Onni Edvard kesäkuussa 1901 Savonlinnassa. Hieman ristiriitainen tieto on, että kyseinen Onni-poika on ilmoitettu kuolleeksi keuhkokuumeeseen Pietarin Marian seurakunnasta 30.5.1902. Kyseisen seurakunnan aineistot ovat kyseisiltä ajoilta osin puutteellisia ja suuritöisiä tonttavia. Mielenkiintoista on, että kyseinen luterilainen seurakunta jatkoi toimintaansa vielä ateistisessa Neuvostomaassa vuoteen 1937 saakka.

Isoisäni Juho Petter Heiskanen (1903-86) kertoi 1980-luvun alussa, että hän oli ollut pikkupoikana kyseisen perheen luona vierailulla Pietarissa ja että setä olisi toiminut suutarina Venäjän keisarin hovissa. Todellinen ”hovisuutari” siis, mutta heitä toki oli satoja muitakin. Perhe ei tietävästi enää palannut Suomeen ja jäi pysyvästi Neuvosto-Venäjäksi kutsuttuun valtioon.

Lähetettyäni tiedossani olleen aineiston kyseisestä perheestä, sain yllätyksekseni vastauksen jo kahden päivän kuluttu ja se kuuluu näin:

Kiitos paljon viestistänne sekä näistä tiedoista. Tämän tapaiset aineistot ovat erittäin tärkeitä hankkeemme tietokannan kehittämiseksi ja erinäisille tutkimuksille. Mikäli teillä sattuu olemaan tai saatte jatkossa käsiinne muitakin materiaaleja, kuten todistuksia, kuvia ja kirjeitä, ottaisimme mielellämme näidenkin kopiot hankkeen käyttöön.

Ystävällisin terveisin,

Jesse Hirvelä

Tutkija

*Suomalaiset Venäjällä 1917–1964 -hanke
Kansallisarkisto*

Vuimeisin tietoni perheestä on Onni Edvard Heiskasen merkintä kuolleiden ja haudattujen luetteloon Marian seurakunnasta:

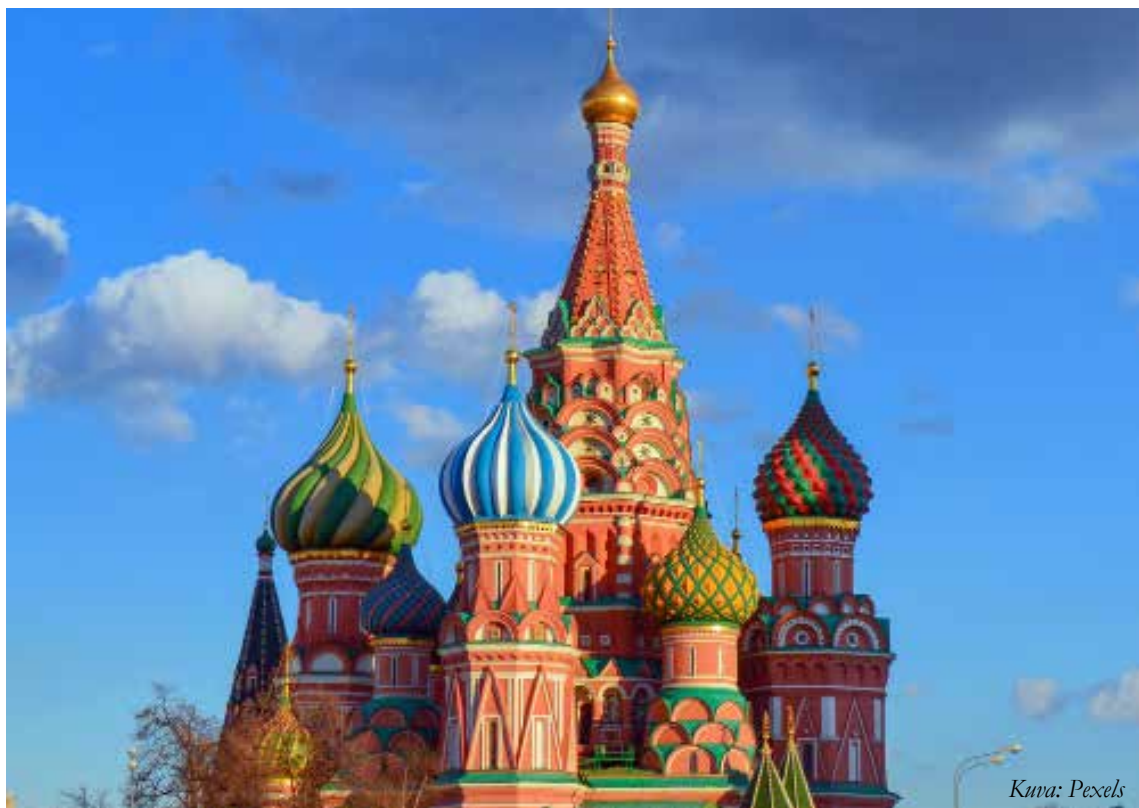
№	1908 г. мѣсяцъ Май		Имя, фамилія, званіе, чинъ, или ремесло умершаго; если дитя, то имя, фамилія, званіе, чинъ или ремесло родителей.
	День и часъ смерти.	День и время дня погребенія.	

Lähde: http://digihakemisto.appspot.com/index_am?atun=307148.KA&ammimeke=Pietarin+Pyb%C3%A4n+Marian+seurakunnan+arkisto

Tutkimuksesta luodaan tietokanta, josta pystyy haun perusteella selvittämään esimerkiksi hämääjän jääneiden sukulaistensa kohdaloita. Toivoisin, että mahdollisimman moni Heiskanen, jonka suvussa on näitä tapauksia, joko hämääjän jääneitä tai selvitettyjä, olisi yhteydessä Kansallisarkistoon ja lähettäisi tietonsa ja mahdolliset dokumentit sinne. Aineistoa otetaan avosylin vastaan osoitteessa: suomalaiset.venajalla@arkisto.fi. Seuraan

tietokannan valmistumista aktiivisesti ja tulen palaamaan asiaan tämän lehden palstoilla heti, kun jotain uutta kuuluu.

Hannu Heiskanen
sukututkimusvastaava
Heiskasten sukuseura ry.

Kuva: Pexels

Hannu Heiskasen jo vuodesta 2005 jatkunut fiktiivinen jatkokertomus muinaisista Tuusniemen Heiskasista, jossa on kuitenkin ”tottuutta sitteeks”. Tarinassa esiintyvät henkilöt ja paikat ovat pääosin autenttisia ja erinäisiin tutkittuihin lähteisiin perustuvia.

Tapahtui edellisessä jaksossa:

Heiskalan isännällä Pekalla oli ylpeys noussut kaaliin ja hän katsoi oikeudekseen käyttäytyä tilan työväkeä kohtaan kuten tahtoi. Etenkin äitipuoli Reetta pabeksui Pekan käytöstä ja sapetti se tietysti muitakin saman kurkibirren alla asuvia.

Tilanne kärjistyi lopullisesti Pekan alkaessa liehitellä talon uutta piikaa, 19-vuotiaasta Kolarin Anna-Mariaa. Siiben aikaan palvelusväki oli täysin isännän armoilla, eikä monesti perhetragedioilta ja suunnitelmattomilta raskauksiltakaan välttytty.

Pekan velipuoli Matti kuitenkin ratkaisi tilanteen kaikkien muiden paitsi Pekan eduksi mennessään kiehloihin Anna-Marian kanssa. Tästä eteenpäin Matti sai velipuolestaan verivihollisen, joka tulisi kostamaan nöyryytöksensä vielä tuntuvasti.

Vaikeuksien vuosi

Jouluna kirkolla käydessä Matti ja Anna-Maria hankkivat kuulutukset ja tammi-kuun lopulla vuonna 1830 käytiin vihillä Tuusniemen pappilassa. Ei pidetty sen kummempia häitä, mitä nyt tulomatkalla käytiin puraisemassa vaatimaton ateria Anna-Marian entisessä kotitorpassa ja keräiltiin mukaan loputkin hänen vähistä tavaroistaan. Tuore appiukko tarjotteli Matille paloviinaryyppyä, mutta tämä kieltäytyi kohteliaasti.

- Ee ou vielä tuota mökääöljyvä tullunna tähän päivään männessä maestetuks, nii jääkööt nytii ottamatta, mutta kiitosta vuan isännälle tarjoeluis-ta, Matti totesi päättäväisesti.

- Meijän Matti se ee oukkaan mikkään juopporatti, sietäs se ukonnii jättee tissettehty vähemmälle, lisäsi tähän Anna-Maria onnellisena.

Honkalaan tultuaan nuoripari huomasi Pekka-isännän jurnottavan. Hän ei ollut huomaavinaan heitä, eikä tullut tietenkään

edes onnittelemaan. Matti ja Anna-Maria muuttivat asumaan palvelusväen tupaan ja Reetta muori sai asuttavakseen jo monen muorin asuman porstuvanperäkammarin.

- Siinä pöksä’ oversa o’ nyt sitte se säppi sisäpuolella. Pistähhä muorj se aena iltasi kiinni, nii ee tuu kuktumattomia vieraelijoeta, nauratti Matti talonväkeä.

- Mittee se poeka oekeen huastaa, kukapa tämänösen vanahan akar rupukan veisj, Reetta jatkoi hymyssä suin.

Kevään ja kesän aikana Pekka järjesteli Matille monia ikäviä komennuksia, milloin piti lähteä yönselkään heiniä hakemaan takaniityltä, milloin taas pahimpaan rankkasateeseen halkometsään. Itse isäntä oli sokerillaan tyytyväisenä tuvassa ja suunnitteli uusia juonia Matin kiusaksi. Hän kostaisi julmalla kädellä nöyryytöksensä oikeuksiensa loukkaajalle. Matti teki nöyrästi kaikki Pekan hänelle komentamat työt hammasta purren, olihan hän itse rengin asemassa ja isännän

Skrufvarin (Ruuvarin) torppassa ja siellä asusteleva Erkki Heiskanen ruokakunta.

Kuvan lähde: <https://www.finna.fi/Record/musketti.M012:HK19451228:68.28?lng=en-gb>

sana talossa oli laki. Henkisesti aika oli Matille ja Anna-Marialle raskasta, ei oikein jaksanut yrittää, kun tulevaisuus oli niin avoin ja talossa isäntänä mielivaltainen tyranni.

- *Vua jo tulj siittää poejasta rutjake immeine, ko toplokekaaks piäsj*, totesi Reetta-muori.
 - *Kovi o' pohlueläjä, mutta o' taennu siltä jotesakkii piäkopsa seota ko nuin vettee kieroo*, arvioi Matti velipuoltaan varsin osuvasti.

Välillä veihtmies Pekka ilkeili myös Anna-Marialle.

- *Helevetin lepukka. Mimiüttee mänit sen tubkamanun naemaan?* Hän sihihi ohi kulkiessaan.

Kesällä 1830 kuoli Pekan ja Matin setä, torpparina Honkalan Skrufvarin (Ruuvarin) torpassa asusteleva Erkki Heiskanen 63-vuotiaana. Kuten muistamme Erkki toimi ruotumiehenä jo Kustaan sodan aikana ja vammautti polvensa hevosen potkuun Olavinlinnan piirityksessä. Sitkeästi Erkki oli kuitenkin ryhjännyt ja leiviskänsä hoi-tanut. Pääsihän hän onnekseen valmiiseen torppaan ja olikin parannellut asumusta sen

jälkeen huomattavasti. Aikoinaan Matti oli aikonut kysyä Pekalta, josko hän saisi torpan haltuunsa perintöosanaan Erkki-sedän kuoltua, hänellehän se periaatteessa olisi kuulunutkin. Nyt tilanteiden kärjistyttyä Matti ei heti kehdannut ottaa asiaa puheeksi, Pekasta nyt tietenkään puhumattakaan. Heti kuul-tuaan setänsä kuolemasta Pekka menikin surutaloon ja uudisti elinikäisen torpansopi-muksen Erkin pojan Paavon kanssa.

Tämä oli viimeinen niitti Matin ja Pekan torailussa. Matti ja Anna-Maria päättivät oitis sanoa irti palvelussopimuksensa, vaikkei heillä vielä edes ollut uutta palveluspaikkaa-kaan katsottuna. Sen verran Matti sisuuntui velipuolensa menettelystä, jotta haastoi tämän käräjille torppa-asian johdosta.

- *Suatanan Pilu-Pekka, minkä mänit ruoja teke-mää*, totesi Matti tohkeissaan velipuolensa menettelytavoista.

Tästä Pekka saikin itselleen loppuiäkseen todella ilkeän haukkumanimen. Lisänimet olivat siihen aikaan muotia Tuusniemen

seutuvilla, lisänimi kuvasi kantajansa asemaa yhteisössä ja korosti hänen persoonallisuuttaan. Lisänimen saattoi ansaita niin hyvistä, kuin pahoistakin töistä. Samalla lisänimellä erotettiin monet samannimiset ihmiset toisistaan.

Miten Matti ja Anna-Mari aikovat tästä lähin elämänsä perustaa. Ei ole tiedossa palveluspaikkaa, eikä kattoa pään päälle. Miten kävisi käräjillä? Löytyisikö sieltä oikeutta Matille, joka oli kuitenkin talon edesmenneen isännän poika siinä missä Pekkakin.

Sen saat tietää seuraavassa numerossa...

MURRESANOJEN SELVENNÖKSIÄ:

Mökäöljy	Viina, alkoholijuoma
Jurnottoo	Olla yksin, olla puhumattomana
Pöksä	Pieni huone, komero
Olla sokerillaan	Olla hyvillä mielin, naureskella
Rutjake	Iso, laiska tai huonotapainen immeinen
Toplokas	Johtohenkilö, pomo, päällysmies
Pohlueläjä	Näyttävä, kerskaileva
Piäkopsa	Pää, aivot
Vetee kieroo	Kantaa kaunaa, olla erimieltä
Veitmies	Naisten naurattaja
Lepukka	Nuoresta naisesta: pehmeäluontoinen, monien suosima
Ryhjätä	Tehdä raskasta ruumiillista työtä

Omaishoitajuus

Mietteitä, ei määrisemistä. Kuinka paljon omaishoitajana on jaksettava? Unohdettava oma aika ja miten minä voin sekä jaksan? Jokainen omaishoitajuus on niin erilainen. Eri tavalla uuvuttava. Vanhus turhautuu vanhenemiseen, sairauteensa sekä siihen, että on ulkopuolisen avun varassa. Ehkä vaikeinta on vanhuksen kanssa, jonka pää pelaa, muisti toimi, ja on ymmärtävinään kaiken.

Kuitenkin ruumis rappeutuu, kuulo heikkenee, toinen silmä jo melkein sokea, liikkuminen sattuu. On virtsapussi, joka roikkuu reidessä, sen tyhjentäminen sekä vaipat jalassa. On monta kiukkupäivää... ruoka ei kelpaa, ei ole nälkä, kävi vahinko, kaikki pyykkiin, yhtäkkiä saa kuulla rajuakin kritiikkiä sekä komentelua. Kodinhoitajat ei saa tulla.

Tytär hoitaa asiani. En tarvitse muita... niinpä niin... ”tytär hoitaa”, mutta kuka hoitaa tytärtä, kun hän vähän väsyä ja tarvitsee omaa tilaa sekä aikaa.

Toki me kaikki omaishoitajat ymmärrämme vanhuksen tilanteen, asui hän sitten palvelutalossa tai samassa taloudessa perheensä kanssa. Usein on tilanteita, että ei voi tehdä mitään helpottaakseen vanhuksen oloa. Ei voi palauttaa näköä, ei liikkumista, ei ottaa virtsapussia pois eikä ilman vaippahousuja uskalla liikkua.

Vastuu vanhuksesta on niin suuri, että ei uskalla lähteä viettämään omaa aikaa, koska jos jotakin sattuu poissa ollessasi, omatunto ei ikinä antaisi sitä anteeksi. Meidän peri suomalainen mentaliteetti on ”kun kerran tämän tehtävän otit harteillesi hoitaa vanhus, niin se on hoidettava nurisematta... jaksaa, jaksaa”.

Myös silloin kun on kysymys omasta vanhemmastasi tai aviopuolisostasi, velvollisuuden tuntu painaa raskaampana harteilla kuin

jos kyseessä olisi ei niin läheinen autettava. Raskasta on myös kuunnella, kun vanhus sanoo monta kertaa ”kunpa pääsisin jo pois... minusta ei ole kuin haittaa ja vaivaa teille”.

Omaishoitajille kuuluu 3 vapaapäivää kuukaudessa. Vanhus/hoidettava pääsee intervallihoitoon siksi ajaksi tai kodinhoitajat tulevat hoitamaan jokapäiväiset tarpeet. He ovat lahja. Mutta 3 päivää menee melkein nukkuessa ja omien asioiden hoitamisessa... ei ehdi tyhjentämään pääkoppaansa hoitovastuusta, vaikka kuinka yrittäisi. Vaikkakin on tietoinen, että vanhus hoidetaan ja hän on takulla turvassa sekä ammattitaitoisten ihmisten vastuulla. Ei omaishoitaja välttämättä pysty unohtamaan vastuutaan edes niiksi 3 päiväksi.

Tilanne on hankala myös silloin, kun vanhus oppii ja tottuu siihen, että omaishoitaja passaa... mitä enemmän passaat sitä useimmin ja suuremmat ovat vanhuksen vaatimukset. Yrität järjestää seuraa ja aktiviteetteja, niin mikään ei kelpaa. Kiukustutaan kun on tylsää, ei juttukaveria... mutta kun teet parhaasi ja yrität järjestää toimintaa, ei käy, en halua. Tulepa mieleen. Teet niin tai näin, kaikki on aina väärinpäin.

Toki on myös hönttejä tilanteita. Isäni (95) asuu kanssamme. Joskus keskiyöllä, kun olemme jo yöpuulla, katsomme tv:tä tai työskentelemme tietokoneittemme äärellä, kuulemme kuinka rollaattori lähestyy hitaasti mutta varmasti kohti makuuhuonettamme.

Sieltä ilmestyy yksi pirteä vanhus (koska nukkunut koko päivän) ja haluaa näyttää 3 valokuvaa, jotka juuri löysi. Istahtaa sänkymme jalkopäähän ja käy kertomaan muistoja kuvista. Hohojjaa... siinä se meidän perheen yksityisyys.

Jokainen omaishoitaja ansaitsee valtavan kiitoksen ja kunnian siitä arvokkaasta työstä,

jota tekee.

Heräsin aamuyöstä klo 03.00, kun kuulin pälpätystä keittiön suunnalta. Ylös ja aamutakki vauhdilla päälle. Suunnistin keittiöön, ja mitä siellä näin. Isäni istuu tuolilla, rullaattori vierellään. Yllään pyjama, aamutakki, lippalakki päässä ja jaloissa talvicrocsit. Puhuu kännykkäänsä, kertoen kuinka hän on jäänyt Stockalle porttien taakse eikä pääse pois, voisitko Mika (taksikuski) tulla hakemaan minut pois! Puhelu loppui, johdatin

isäni takaisin sänkyyn. Nukahti heti. Aamulla tiedustelin, missäs viime yönä olit. Vastaus Stockalla. Ahaa, no kenelle soittit... Mikalle. No mitä Mika sanoi? Mika sanoi, että olen kotona ja mene Arnold nyt vaan nukku-
maan.

Sattumia 24/7 voi tapahtua koska vaan. Aina oltava varuillaan vanhuksen suhteen.

Teksti: Paula Erama-Kuosmanen

Kuva: Matthias Zomer

Mietteitä korona-aikana

Istun nyt sohvalla ja kuuntelen THL:n päivittäistä tiedotustilaisuutta koronaan sairastumis-, altistumis- ja kuolleiden määristä. Puistatus kulkee selkäpiitäni pitkin ja ajatuksetni siirtyvät vanhempieni elämään sodan aikana ja sen jälkeen. Minkälaisia kokemuksia he kantoivatkaan mukanaan, valittamatta ja kätkien ne sisimpäänsä. Niiden täytyi olla hyvin raskaita ja kuluttavia. Koronasta sain aasinsillan ja vertailukohteen nykyhetkeen korona-aikana. Tilanne nyt on ollut kuitenkin erilainen, meillä on ollut vastassa tuntematon tauti, sodassa sitä vastoin ihminen ihmistä vastaan. Pahin lopputulos on molemmissa kuitenkin kuolema, pandemia on enemmän globaali ja sitä kautta kuolleiden määrä suurempi. Sota kokonaisuudessaan on ollut kriisinä kuitenkin paljon suurempi.

Tänä hetkenä ymmärsin, kuinka suuri merkitys on ollut osallistumisella sukuseuratoimintaan ja eri sukupolvien välinen avoin vuorovaikutus. Tieto sukupolvien kriiseistä ja niistä selviytymisestä auttaa tulevia sukupolvia kohtaamaan paremmin erilaisia kriisejä ja vastoinkäymisiä elämässään. Menneet sukupolvet ovat eläviä esimerkkejä siitä, että niistäkin voi selviytyä ja jatkaa elämäänsä kohti unelmiaan. Heidän tarinansa ovat meille erittäin arvokkaita.

Päätin silloin haastatella lastenlapsiani, mitä he muistavat sukuseuran 50 vuotisjuhlasta. Heitä oli 5 paikalla siellä, kaksi oli vielä syntymättä. Anti ei ollut kovin runsas, silloin vanhin oli 10v., nuorin 3v., jotakin kyllä jokainen muisti. Muistot liittyivät tekemisiin eli ongintaan, kalastamiseen, veneretkeen, vesiliukumäkeen ja luontopolkuun. Ei kuitenkaan mitään negatiivista muistoa ollut. Kysyin myös, mitä ohjelmaa toivoisivat lapsille juhlatilaisuudessa. Vastauksissa oli yleisesti ottaen ulkotapahtumia. Onko

koronalla osuutensa nyt valintaan, mene ja tiedä? Tärkeä oli myös onginnasta saatu pupulemmikki. Vanhemmat lapset toivoivat minigolfrataa, köysikiipeilyrataa ym. Olivat tyytyväisiä maastopyöräilymahdollisuuteen, joka siellä jo on.

Sain piston sydämeeni, olisin itsekkin voinut paremmin avata sukuseuratoimintaa enemmän. Kiinnostuksen herättäminen on tärkeää. Samalla tuli mieleen, että näin korona-ajan jälkeen voisi olla otollinen tilanne saada nuoria mukaan asian piiriin. Perheillä on ollut aikaa olla yhdessä ja ehkä jutella laajemminkin asioista ja menneiden sukupolvien elämästä ja kriiseistä, myös niistä selviytymisistä.

Olemme myös joutuneet kokemaan erossa olemisen tuskaa ja miten suuri merkitys tapaamisilla on ihmisille. Miten tärkeää se on kaiken ikäisille. Asioista on ehkä nyt helpompi puhuakin yleisesti, kun on omaa kokemusta ja mediakin on tuonut ne esiin avoimesti. Ymmärrämme kohtaamisten syvällisemmän merkityksen elämällemme ja arvostamme sitä enemmän. Voimme myös ehkä paremmin asettua toisen ihmisen asemaan, ymmärtää olotilaa, jonka yksinäisyys voi aiheuttaa kaikenikäisille ihmisille, vauvas- ta vaariin.

Ryhmän tuki nousee myös arvoon arvaamattomaan, ennen kaikkea lasten joukossa. Monien asioiden suhteen ymmärrys erilaisuutta kohtaan on lisääntynyt globaalistikin, olemme koko maailma yhdessä taistelemassa koronaa vastaan. Maapallo on sekä pienentynyt että toisaalta kasvanut. Olemme tulleet lähemmäksi toisiamme henkisesti, kun taas maantieteellisesti tietomme on laajentunut. Elämme kaikki samoja tunteita yhtä aikaa ja meidän pitäisi puhalttaa yhteen hiileen, saadaksemme tilanteen paremmin hallintaan.

Meidän on parempi ymmärtää toistemme reaktioita.

Tässä tilanteessa yhdistyy myös menneisyys perinteineen nykypäivään, jolla on oma merkityksensä selviytymiseemme. Olemme eläneet kukin omalla tavallamme yli vuoden tässä tunnevyöryssä, tunteet ovat olleet hyvin samanlaisia. Pelko, ahdistus, uhka, viha, epävarmuus, suru, toivo, ilo, onnellisuus, helpotus, tyytyväisyys, kiitollisuus, välittäminen jne., vaihdellen huonojen ja hyvien tunteiden välillä. Suurin niistä on kuitenkin ollut rakkaus elämään, ihmisiin, luontoon, itseensä ja kaiken tämän Luojaan. Toivotavasti nämä kokemukset vahvistavat meitä ja tuovat lähemmäksi toisiamme ihmisinä ja parantavat maailmaa sitä kautta.

Sukuseura on mielestäni juuri sellainen paikka, jossa nämä asiat toteutuvat ja yhteisöllisyys rikastuttaa meitä. Elämme kaikki tällä hetkellä toivon ja valon aikaa. Olemme myös oppineet nauttimaan pienistä suurista

asioista. Pienin askelin eteenpäin yhdessä. Olemme saaneet ideoita monien asioiden parantamiseen yhteiskunnassamme ja globaalistikin. Heikompi on autettu ja heistä on huolehdittu. Arvojärjestys on monella muuttunut, elämää on täytynyt elää rajoitetummin, mutta henkisesti monesti rikkaammin. Korona-aika on sulkenut ikkunoita, toisaalta taas avannut uusia parempaan suuntaan. Elämä jatkuu ja olemme oppineet paljon uusia asioita ja saaneet uusia kokemuksia, tulevaisuus näyttää mihin suuntaan menemme, uskon kuitenkin parempaan tulevaisuuteen.

Pitäkää huoli toisistanne ja itsestänne myös naapureistakin sopivassa määrin. Tervetuloa sukuseuraan vaihtamaan mielipiteitä ja kokemaan uusia elämyksiä eri sukupolvien kanssa yhdessä, rikastuttamme toinen toisiamme.

Terveisin Orvokki Weckström

90 VUOTTA

Marjatta Heiskanen 14.2.2021
Kuopio (Tuusniemi 1. sukuhaara)
Kuvassa yllä perheen keskellä.

85 VUOTTA

Ville Heiskanen 15.4.2021

80 VUOTTA

Jorma Heikkilä 7.2.2021

70 VUOTTA

Sotilaspastori Kari Heiskanen 21.2.2021

SYNTYNYT

Hannu Heiskasen pojanpoika 6.5.2021
Kuvassa oikealla.

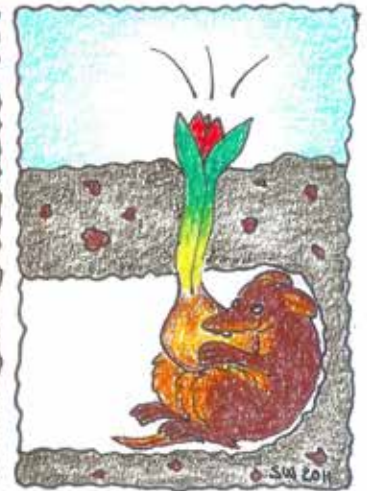
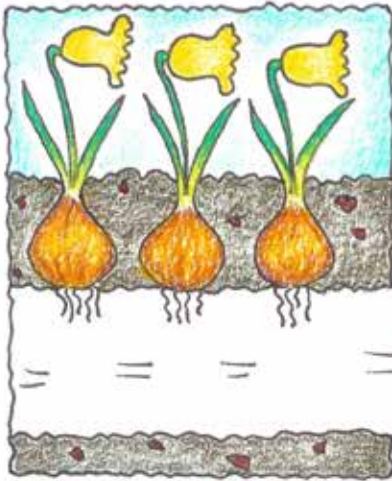

Sukuseura onnittelee lämpimästi kaikkia merkkipäiväänsä viettäneitä ja viettäviä!

Kasvun i m

Kasvun i m

Kasvun i m

Sarjakuvat: Susan Wilander

Heiskasten sukuseura

Heiskasten sukuseura on perustettu vuonna 1960 ja kuuluu maamme vanhimpiin sukuseuroihin. Sukuseuran tarkoituksena on selvittää Heiskasten suvun ja sen eri sukuhaarojen vaihteita ja historiaa, vaalia niihin liittyviä perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta suvun jäsenten keskuudessa sekä tehdä sukuseura- ja sukututkimustyötä tunnetuksi ja muutenkin edistää kotiseututyötä. Sukuseura järjestää sukukokouksia ja retkiä, suorittaa ja tukee sukututkimusta, kerää ja arkistoi sukua koskevaa tietoutta sekä jakaa tutkimus- ja perinnetietoa tämän lehden ja muiden julkaisujen avulla.

Sukuseuran varsinaiseksi jäseneksi voidaan hyväksyä jokainen 15 vuotta täyttänyt henkilö, joka isän tai äidin puolelta on sukuun kuuluva tai tämän puoliso. Kannatusjäseneksi voidaan hyväksyä yksityinen henkilö tai oikeuskelpoinen yhteisö, joka haluaa tukea seuran tarkoitusta ja toimintaa.

Heiskasten Sukuseura ry:n hallitus 2022-23

Hannu Heiskanen
0500 267 422
hannu.h.heiskanen@kesko.fi
Puheenjohtaja, Sukututkimusvastaava

Liisa Heiskanen
040 709 1345
liisasiil@gmail.com
Somevastaava

Perttu Kähäri
040 774 8794
perttu.kahari@aalto.fi
Varapuheenjohtaja, Päätoimittaja

Tapani Pakarinen 0400 316 615
tapanijou.pakarinen@gmail.com
Markkinointi- ja hankintavastaava,
Sukumatkavastaava

Emma Reijonen
045-1782308
reijonenemma@gmail.com
Sihteeri

Orvokki Weckström
09 8796 119, 050 300 1602
orvokki.weckstrom@suomi24.fi
Perinnetietovastaava

Tuija Hauhia
044 5050 167
tuijamakkonen1@gmail.com
Taloudenhoitaja

Voitto Heiskanen
040 594 1486
Jäsenasiat: heiskaset.sukuseura@gmail.com
Jäsenrekisterinhoitaja,
Kirjasto- ja arkistovastaava

Paula Erama-Kuosmanen
040 415 7018
paula.eramakuosmanen@gmail.com
Myyntivastaava

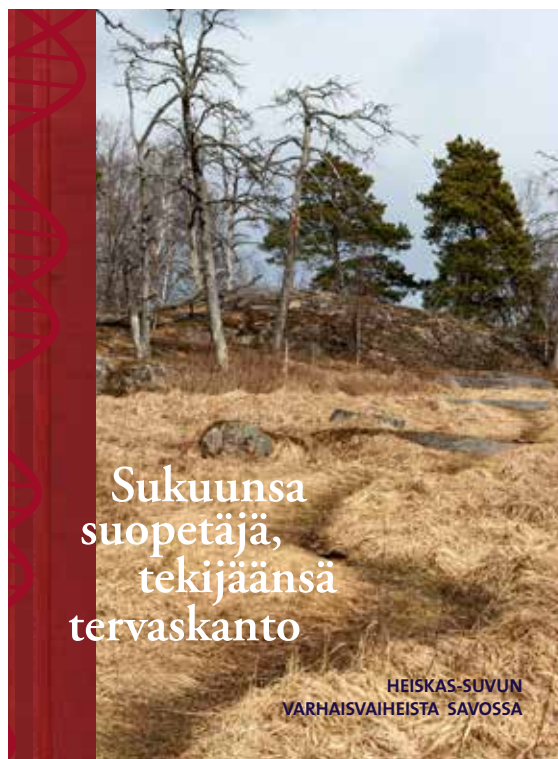
Heiskasten sukuseuran pankkiyhteys Danske Bank FI13 8000 1100 7754 45
Seuran kotisivut <http://heiskasten.sukuseura.fi>

MUISTA SUKULAISTASI SUKULAHJALLA!

Heiskasten Sukuseuran 60 vuotta - uusi historiikki nyt saatavilla

Historiikki täydentää Heiskasten Sukuseura 50 vuotta -teosta tuoden siihen mukanaan sukuseuran tapahtumat 2010-luvulla.

HINTA 9 €.

Sukuunsa suopetäjä, tekijäänsä tervaskanto

Uusi kirja tuo Heiskaset yhteen yhdistämällä DNA-tutkimuksen tulokset aiempaan sukututkimukseen.

HINTA 19 €.

Ostamalla sukutuotteita tuet Heiskasten sukuseuran työtä!

HEISKAS-LUKEMISTA TALVEKSI!

Nämä kirjat kuuluvat jokaisen Heiskasen kirjahyllyyn!

**NYT KUMMATKIN
YHTEISHINTAAN 25 €
+ KAUPAN PÄÄLLE
HEISKASTEN SUKUSEURAN
50 VUOTTA -TEOS!**

TILAA HELPOSTI! Myyntivastaava Paula Erama-Kuosmanen 040-415 7018 / paula.eramakuosmanen@gmail.com. Tilaukset toimitetaan postitse, hintoihin lisätään postikulut ja mahdolliset pakkauskulut.

**Hyvää Joulua
&
Onnellista Uutta Vuotta 2022!**

Kuva: Candis Hidalgo